

*Α, ὅδε τὸν γιόν τῆς ἀνομης, ἃ, ὅδε τὸν γιόν τῆς κούρβας, ὥς τῶαί τὰ δέντροι τ' ἄλλα πλάν-νει τα μαυλιστάδες (ὅδε = ἰδὲ) αὐτόθι.

Εἶμαι ἡ μαύρη γῆς ἐγὼ καὶ τ' ἄλαλο τὸ χῶμα (μοιρολ.) *Ηπ. β) Τὸ οὐδ. ἄλαλο κατ' ἔλλειψιν τοῦ οὐσ. ἀδέλφι ἢ ὕστερο οὐσ., ὁ μετὰ τὸν τοκετὸν τῆς γυναικὸς ἐξερχόμενος τῆς μήτρας πλακοῦς (ἐκ τῆς συνηθείας νὰ ἀπορρίπτεται τοῦτο εἰς τὴν θάλασσαν ἢ νὰ θάπτεται εἰς τὴν γῆν ἐν σιγῇ καὶ ἀφώνως. Διὰ τὴν χρῆσιν τῆς λ. πβ. καὶ ἄλαλον νερόν καὶ κατοπιν μόνον ἄλαλον = ὕδωρ παρὰ Δουκ. ἐν λ. μάστραπα) Σίφν. Συνών. ἀδέρφι 2, ἀκλούθι 2, ἀκόλουθο, συντρόφι, ταίρι, ὕστερο.

2) *Ησυχος, πρῶτος, ἀνεκτικὸς Πόντ. (Κερασ.): *Αρθω-πος ἄλαλος. 3) Δυστυχής, ταλαίπωρος, ἄθλιος, συνήθως ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ μαῦρος ἢ ἔρημος Ζάκ. *Ηπ. (Ζαγόρ. κ. ἁ.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Βούρβουρ. κ. ἁ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἁ.: *Αχ, ὁ ἄλαλος, πῶς τὸ πομόνευε τόσο καιρό! Βούρβουρ. Ρε τὴν ἄλαλη! αὐτόθι. || Φρ. Εἶμαι μαῦρος καὶ ἄλαλος! (εὐρίσκομαι εἰς μεγίστην ἄθλιότητα καὶ ἀπόγνωσιν) Κεφαλλ. *Ηταν μαῦρους καὶ ἄλαλους Ζαγόρ. Εἶμι ἔρ'μους καὶ ἄλαλους Αἰτωλ. Ρ'μαδιακὸς καὶ ἄλαλους αὐτόθι. Γύ'κι ἄλαλους πικρου-σκουτενισμένους *Ηπ. *Ερ'μους καὶ ἄλαλους νὰ γέν'ς! (ἀρά) Αἰτωλ. Μαύρη σου μοῖρα καὶ ἄλαλη! (κακὴν μοῖραν νὰ ἔχῃς) Ζάκ. || *Ἄσμ.

Νὰ ἦταν τὸ στήθος μου γυαλί νὰ βλέπῃς τὴν καρδιά μου ποῦ εἶναι μαύρη καὶ ἄλαλη γιὰ σέ, γλυκεῖά κυρά μου Ζάκ.

*Απερῆς καὶ δὲ μοῦ κρένεις, | μαύρη καὶ ἄλαλη νὰ γένῃς! *Ηπ. 4) *Ηλίθιος, ἀνόητος, βλάξ Ζάκ. *Ηπ. (Ζαγόρ. κ. ἁ.) Θήρ. Θράκ. (Αἰν.) Ἰθάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (*Αρκαδ. Δημη-τσάν. Λάστ.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἁ.: Καλὰ νὰ πάθῃ ὁ ἄλαλος! Κεφαλλ. Μωρὲ ἄλαλε, τί πῆγες κ' ἔκαμες! Ἰθάκ. *Εχει ἓνα παιδί ἄλαλο Κεφαλλ. Εἶναι ἓνα ἄλαλο πρᾶμα (ἐπὶ εὐήθους) Ζάκ. Κεφαλλ. *Ελα, βρὲ ἄλαλο! (ἐνν. πλάσμα ἢ πρᾶμα. *Υβριστικῶς) *Αρκαδ. || Φρ. Λέγ' ἄλαλα πάλαλα (μωρά, ἀνόητα πράγματα. Περί τοῦ πάλαλα ἰδ. ἄνωτ.) *Ηπ. Κρέν' ἄλαλα πάλαλα-ἄλαλα καὶ πάλαλα-ἀλαπάλαλα (ἐπὶ τοῦ λέγοντος μωρίας. *Εν τῇ τελευταίᾳ φρ. ἀποβληθείσης τῆς συλλαβῆς λα κατ' ἀνομ. τὸ ἄλα πάλαλα συνεχωνεύθη εἰς μίαν λ.) αὐτόθι. *Αλαλα κούβαλα (τίποτε σχεδόν) Αἰτωλ. *Αλαθρα μάλαθρα (ἀλλ' ἀντ' ἄλλων) Οἰν. Συνών. φρ. ἄρρητα *θέμιτα (ἰδ. ἄρρητος). || Γνωμ.

Κάλλιο μ' ἔναν κακόνε | παρὰ μ' ἔναν ἄλαλόνε (προτιμότερα ἢ μετὰ τοῦ πονηροῦ συναναστροφὴ παρὰ ἢ μετὰ τοῦ μωροῦ, διότι ἐνδεχόμενον εἶναι ὁ μωρὸς διὰ τῆς μωρίας του νὰ βλάβῃ περισσότερον τοῦ πονηροῦ) Κεφαλλ. Συνών. ἀνάποδος, ἀνόητος, ἄνοος, ἄπραγος, βλάκας, μωρολόος, παλαβός. 5) Αἰ φρ. ἄλαθρα μάλαθρα, ἄλαρθα μάλαρθα καὶ ἄλαρα πάλαρα ἐπιρρηματ.

α) Φύρδην μίγδην, ἄνω κάτω Πόντ. (Κερασ.): *Αλαθρα μάλαθρα ἐποίκες μας (μᾶς ἐπροξένησες σύγχυσιν καὶ ταραχήν). β) *Ανευ τῆς ἀναγκαίας προσοχῆς, εἰκῇ καὶ ὥς τύχη Πόντ. (Κερασ.): *Αλαθρα μάλαθρα ἢ ἄλαθρα καὶ μάλαθρα ἐποίκες τῇ δουλείᾳ σ' (ὅπως τύχη ἔκαμες τὴν ἐργασίαν σου). γ) Παρὰ τὸν προσήκοντα καιρόν, ἀκαιρως, παρακαίρως Πόντ. (Κερασ.): *Αλαρα πάλαρα ἔρδεσαι.

ἀλαλούκης ἐπίθ. Πόντ. (*Αμισ. Κερασ. Οἰν. κ. ἁ.)

*Εκ τοῦ ἐπιθ. ἄλαλος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούκης ἐκ τῆς Τουρκικῆς ὀρμηθείσης. Πβ. καπανού-κης κττ.

1) Κωφάλαλος Πόντ. (Οἰν.) β) *Αφωνος, σιωπηλὸς Πόντ. (*Αμισ. Κερασ. κ. ἁ.) 2) *Εκπληκτος, ἐνεὸς Πόντ. (Κερασ.)

ἀλαλοφέρνω Κεφαλλ.

*Εκ τοῦ ἐπιθ. ἄλαλος καὶ τοῦ ρ. φέρνω, περὶ τοῦ ὁποίου ὥς β' συνθετ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν *Αθηνᾷ 22 (1910) 252.

Δίδωι δείγματα ἀνοησίας, φαίνομαι μωρὸς, εἶμαι ἀνόη-τος. Τὸ παιδί ἀλαλοφέρνει. Συνών. βλακοφέρνω, κου-τοφέρνω, μωροφέρνω, παλαβοφέρνω, τρελλοφέρνω.

ἀλαλόφωνος ἐπίθ. Κύθν. Πάρ. (Λεῦκ.) Σῦρ. *λαλό-φωνος *Ανδρ.

*Εκ τῶν ἐπιθ. ἄλαλος καὶ ἄφωνος.

1) *Ο ἄνευ λαλιᾶς, ἄναυδος, ἄφωνος, συνήθως ἐπὶ τῶν περιπιπτόντων εἰς βαρεῖαν νόσον *Ανδρ. Κύθν. Πάρ. (Λεῦκ.): *Επεσεν ἀλαλόφωνος Κύθν. Εἶναι *λαλόφωνος *Ανδρ. Συνών. ἄλαλος 2) Κατάπληκτος, ἐμβρόντητος Σῦρ.: *Εμεινε ἀλαλόφωνος.

ἀλαλώνω *Ηπ. ἀλαλῶνον *Ηπ.

*Εκ τοῦ ἐπιθ. ἄλαλος.

1) Καθιστῶ τινὰ ἄφωνον, φιμώνω. Συνών. ἀποστο-μώνω. 2) Μέσ. περιπίπτω εἰς σύγχυσιν καὶ ταραχήν: *Αλαλώθ'κα καὶ δὲν τοὺν εἶδα.

Πβ. ἀλαλέζω.

ἀλαμάννα ἢ, Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θεσσ. Θράκ. (Μά-δυτ. Σηλυβρ.) Κωνπλ. Λέρ. Μεγίστ. Σάμ. Χίος κ. ἁ.

*Αγνώστου ἐτύμου.

1) *Υποκάμισον χονδρὸν μαύρου χρώματος φορούμε-νον ὑπὸ τῶν ναυτικῶν ἔξωθεν τῶν ἄλλων φορεμάτων Με-γίστ. 2) Μέγα δίκτυον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀλιεύονται αἱ παλαμύδες Θράκ. (Σηλυβρ.) Κωνπλ. 3) Εἶδος λέμβου ἀλιευτικῆς χρησιμοποιουμένης εἰς τὴν ἀλιεῖαν τῶν παλα-μύδων Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) 4) Εἶδος βαρέος ἱστιοφόρου πλοίου χρησιμοποιουμένου συνήθως εἰς μεταφορὰν ὕδρο-πεπόνων, ἀπίων κττ. Θράκ. (Μάδυτ.) Λέρ. Χίος κ. ἁ. 5) Δεξαμενὴ ἐσωτερικὴ ἐν ταῖς ἀλυσκαῖς Θεσσ. 6) Πληθ. ἀλαμάνις, παιδιὰ τις ὁμοία πρὸς τὸν ἀρχαῖον κυνδαλισμὸν (Πολυδ. 9,120), ἣτις παίζεται ὥς ἐξῆς: Εἰς λάκκον περιέ-χοντα ὀλίγον ὕδωρ καὶ καλούμενον τσαλαμανειό, οἱ παῖκται διὰ τῶν ποδῶν ζυμώνουν τὸ χῶμα πρὸς παρα-σκευὴν πηλοῦ πυκνῆς συστάσεως, εἶτα δὲ ὀξύνοντες διὰ μαχαιρίου πασσαλίσκους ἀλαμάνις ὁμοίως καλουμένους ρίπτουν αὐτοὺς εἰς τὸ τσαλαμανειό προσπαθοῦντες νὰ τοὺς ἐμπήξουν βαθέως. Νικητὴς κρίνεται ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ὁ πασσαλίσκος εἰσεχώρησε βαθύτερον Σάμ.

ἀλαμαννειό τό, Νάξ. (*Απύρανθ.)

*Εκ τοῦ οὐσ. *Αλαμάννος.

Θόρυβος, ταραχή: Μωρὲ εἶδα ἀλαμαννειό εἶν' εὐτό! ὅλοι μιλεῖτε καὶ δὲν καταλαβαίνει κανεὶς εἶδα λέτε. Συνών. φα-οαρία.

***Αλαμάννι** τό, Πελοπν. (Λακων.)

*Εκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Αλαμάννος.

Λέξις ὑβριστικὴ: Αὐτὸς εἶναι *Αλαμάννι.

ἀλαμάννικα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀλμάν'κα Λέσβ.

*Εκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. *Αλαμάννικος. Πβ. μεσν. ἐπίθ. *Αλαμαννικός. *Η λ. καὶ παρὰ Σορ.

